

Vahva kapp, mis peidab lugemist ja mänguasju, on ilmselt kunagi pesitsenud postkontoris.

vaikselt, et jõuaks asjad läbi mõelda,” nendib mees. “Pigem olgu kohvikus pisut liiga vähe kui liiga palju ruumi,” leiab ta.

Lähtitulevikus on plaanis õue kujundada ka kergkonstruktsioonil varjualune, et vihmasabin õdusat olemist ei rikuks.

“Kui ise teha, võtab kõik rohkem aega, samas ei ole kiiret. Võiks ju küsida, kas seda lille ikka on lauale vaja, kas leiaks odavama poti... Aga tahame teha head asja, et kõigil oleks mõnus olla, sest eesmärk pole baaripidamine ja raha. Mulle on olulised emotsioonid,” märgib Saaliste.

Kuuldused Klausist ongi levinud peasjalikult suust suhu, eraldi reklaami pole omanikud kohale teinud.

Valgusel oluline roll

Sisekujundust luues on detailid vahetunud ja osa neist on parimat paika otsides ruumi mööda ringi rännanud. “Tahan, et iga istekoht oleks mugav, et ei tekiks nurgataguseid, kus keegi istuda ei soovi. Filmi iga kaader peab olema hea,” lausub Saaliste kindlameelselt.

Ja tõesti, kui sisened paar õhtut hiljem Klausis kohvikusse, on nii mõnigi ese leidnud ruumis uue koha, esmapilgul ootamatu, aga järele mõeldes loogilisema. Nii on vastasseina kolinud vahva sahtlitega postikapp ja klavergi on mugavama paiga saanud.

“Mööbli puhul kehtib põhimõte, et asju peab saama alati ümber tõsta ja sobitada,” ütleb mees. “Tekib ju uusi vajadusi ja esemete otstarve mõnikord ajas lihtsalt muutub.”

Olulisel kohal on Klausis miljöös valgus. Valgustid on pärit erinevatest paikadest, osa neist on uued, osa saanud uusi ja ilmekaid detaile, osa aga pärineb vanemast ajast.

“Päris tore, kui palju võib muuta üks värviline juhe,” naerab Christer Saaliste laest rippuvatele Estoplasti lampidele viidates.

“Esiotsa oli meil plaan juhtmed peita, aga remondisegaduses jäi see tegemata. Nüüd ei teeks ma seda ka siis, kui saaks,” lisab ta.

Hobi ja töö koos

CHRISTER SAALISTE, KLAUSI KOHVIKU rajaja ja sisustaja, tundis disaini vastu huvi juba enne restoraniärisse sukellemist. “Olen tööna restoranidega tegelenud, aga disain ja asjade kogumine oli pigem hobi,” räägib ta. “Klausis avanes võimalus töö ja hobi ühendada. Tegin iseenda jaoks ja oma maitse järgi. Loodan, et see meeldib ka teistele.”

Enne Klausis pidas Christer Saaliste Kalamajas oma mööblipoodi, kust pärinevad nii mõnedki detailid söögikoha sisustuses. “Praegu pühendun Klausile, muuks ei jää aega,” lausub ta.

Klausis sisustuse kombineerimisel on tegijail olnud ka abilisi. “Suur tänu tädi Mairele Vabrikule tänava *second-hand*-mööblipoest. Temalt saime vahvad teekannud ja palju sisustusdetaile,” lausub ta.